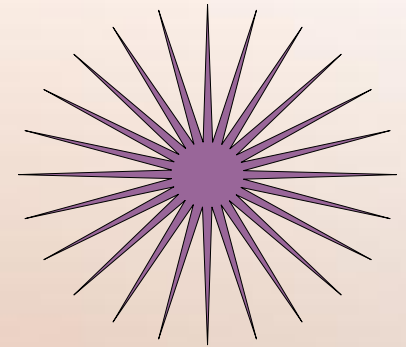

Νεφέλη Χαμόδρακα

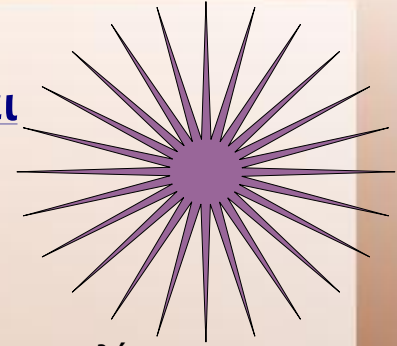
Χριστουγεννιάτικη εργασία

" Όταν έφυγαν
τ' αγαλματα"

Συγγραφέας: Αγγελική Δαρλάση
Εκδόσεις: Μετ αιχμιο

"Ποια πιστεύεις ότι είναι τα μηνύματα που ήθελε να προβάλει η συγγραφέας με αυτό το βιβλίο;"

Κατά τη γνώμη μου όλα τα μηνύματα που ήθελε να περάσει η συγγραφέας είχαν άμεση σχέση με τη φιλία, την ελπίδα, τη σημασία της διαφορετικότητας και τη θέληση.

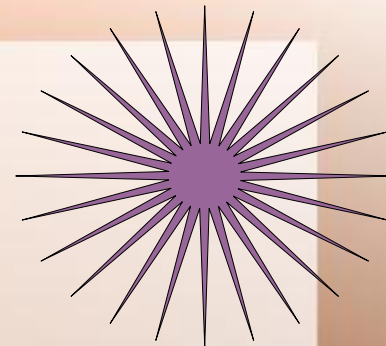
Αρχικά ήθελε να μεταδώσει το μήνυμα της αληθινής φιλίας, βάζοντας δύο παιδιά με ιδιαιτερότητες να είναι στενοί φίλοι και παρόλο που τα ίδια πέρασαν μέσα από πολλές δυσκολίες, συνεχίζουν ν' αγαπιούνται και να είναι αχώριστοι.

Αυτά τα παιδιά αρχίζουν να κάνουν παρέα επειδή ακριβώς είναι διαφορετικοί και κανείς άλλος δεν θέλει να κάνει παρέα μαζί τους. Αυτό θέλει να μας δείξει ότι δεν έχει σημασία να έχεις ιδιαιτερότητες, γιατί όσο διαφορετικός και να είσαι μπορείς να κάνεις φίλους. Επίσης, η ιστορία θέλει να μας δείξει ότι η διαφορετικότητα δε σε εμποδίζει να κάνεις μεγάλα πράγματα, όπως αποδείχθηκε στο τέλος του βιβλίου.

Πιστεύω επιπλέον ότι η συγγραφέας περνά το μήνυμα της ελπίδας για έναν καλύτερο κόσμο χωρίς εχθροπραξίες, μέσα από τον θάνατο του Τίκο εξαιτίας του πολέμου.

Τέλος, η συγγραφέας κατάφερε επιτυχώς να περάσει την ιδέα του ότι όπου υπάρχει θέληση υπάρχει και ελπίδα, μέσα από τις περιπέτειες των δύο φίλων, στην προσπάθειά τους να κρύψουν τα ακροκέραμα από τους κατακτητές.

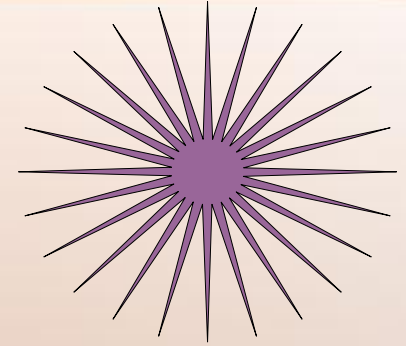
"Ποια συναισθήματα σου δημιουργήθηκαν, όταν το διάβασες και ποια σκηνή σε άγγιξε περισσότερο;"

Η Αγγελική Δαρλάση έχει καταφέρει να γεμίσει τις σελίδες του βιβλίου με συγκίνηση και ζωντάνια. Η κάθε σελίδα ζωντανεύει στο μυαλό μου και μου λέει μια ιστορία γεμάτη συναισθήματα όπως χαρά, ελπίδα, θυμό, συμπόνια.... Συναισθήματα πολλά, ποτέ μόνο ένα. Όλα τα συναισθήματα είναι αποθηκευμένα στις λέξεις του βιβλίου κάνοντας το να μοιάζει μαγικό, αλλά το κυρίαρχο συναίσθημα όταν το τελείωσα ήταν η θλίψη.

Όλες οι σκηνές είναι γεμάτες με μαγεία, αλλά αυτή που με άγγιξε περισσότερο ήταν ο θάνατος του Τίκο. Ένα απλό αγόρι με θάρρος στην καρδιά, έχασε τη ζωή του προσπαθώντας να προστατεύσει πράγματα σημαντικά για εκείνον. Ο Τίκο χάθηκε εξαιτίας της αδικίας και της κακίας που υπάρχει στον κόσμο. Με τον θάνατό του έγινε για μένα ένα σύμβολο ελπίδας, ένα σύμβολο κατά της αδικίας του πολέμου και για το πόσο σημαντικό είναι να παλεύεις γι' αυτά που αγαπάς και για αυτά που πιστεύεις.

1. Να σχολιάσεις το παρακάτω απόσπασμα: σελ. 204-σελ. 7-8 -προλογικό σημείωμα

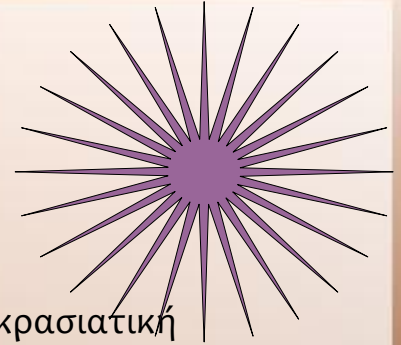

Τα δύο αυτά αποσπάσματα αναφέρονται στην αναπηρία της Αγγελίνας και τη φιλική συμπεριφορά του Τίκο προς αυτήν, όταν ήταν το επίκεντρο του χλευασμού. Συγκεκριμένα μας εξιστορεί πως η Αγγελίνα δε νοιαζόταν όταν ήταν μικρή για την αναπηρία της αλλά όταν βγήκε για πρώτη φορά να παίξει στη γειτονιά όλα τα παιδιά την κορόιδευαν και, όπως αναφέρει στο βιβλίο, "Εκείνη την πρώτη μέρα κανείς δε με έπαιζε. Το μόνο παιχνίδι που θυμάμαι είναι εμένα στη μέση και γύρω μου παιδιά να με κοιτάζουν, να με ρωτάνε, να με κοροϊδεύουν." Ο Τίκο έχοντας βιώσει πόσο άσχημο είναι αυτό, την πλησίασε και την τράβηξε μακριά από τα άλλα παιδιά, δημιουργώντας έτσι την αρχή μιάς ισχυρής φιλίας.

Πράξεις σαν αυτών των παιδιών με κάνουν να αναρωτιέμαι γιατί κάποιοι να είναι τόσο σκληροί και κακοί προς ανθρώπους που δεν έφταιξαν σε τίποτα γι' αυτό που είναι. Μπορεί να έχουν κάποια διαφορετικά στοιχεία, αλλά αυτός δεν είναι λόγος να τους αντιπαθούμε και να τους φοβόμαστε. Είναι το διαφορετικό αυτό που μας τρομάζει όταν το αντικρίζουμε, είναι το άγνωστο. Είναι το διαφορετικό που μας τρομάζει, επειδή μας κάνει να νιώθουμε ανασφάλεια.

Αντίθετα, η συμπεριφορά του Τίκο προς την Αγγελίνα δείχνει ότι η διαφορετικότητά του δεν τον εμπόδισε να αντιμετωπίσει τα άλλα παιδιά. Οι δυσκολίες της ζωής μάς κάνουν πιο δυνατούς και μας δίνουν το θάρρος να υπερασπιστούμε και να βοηθήσουμε τους άλλους όταν αυτοί περνούν δύσκολες ώρες.

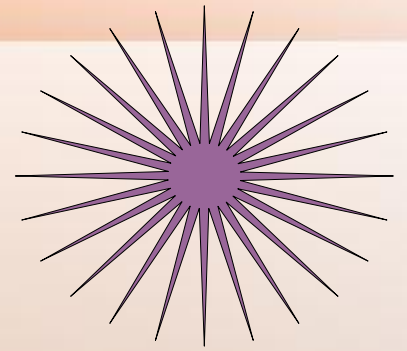
2. Να σχολιάσεις το παρακάτω απόσπασμα: σελ. 153-4

Αυτό το απόσπασμα αναφέρεται στην περιπέτεια της μητέρας της Αγγελίνας όταν στη Μικρασιατική καταστροφή αναγκάστηκε να ξεριζωθεί από τον τόπο της, όπως τόσοι πολλοί άνθρωποι. Πιο συγκεκριμένα εξιστορεί πως όταν μπήκε στην βάρκα, χωρίστηκε από την δική της μητέρα και την αδερφή της. Από τότε δεν τις είχε ξαναδεί ποτέ. Είχε κάνει τάμα στην Παναγία κάποια μέρα να επιστρέψει στο παλιό της σπίτι και να ψάξει κάτω από το πλακάκι όπου, πριν φύγουν, είχε κρύψει μαζί με την αδερφή της, κάποια γυάλινα κουκλάκια. Αν δεν τα έβρισκε εκεί, θα χαιρόταν, διότι θα σήμαινε ότι η αδερφή της είχε πάει να τα πάρει, όπως είχαν συμφωνήσει.

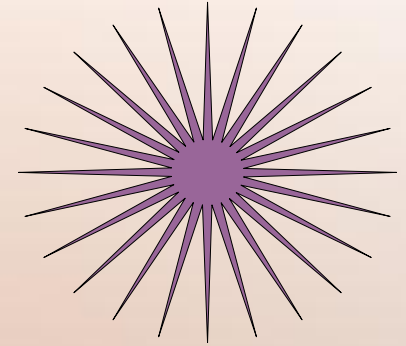
Αυτή η ιστορία με στενοχωρεί αλλά και με συγκινεί. Με στενοχωρεί διότι πρέπει να ήταν πολύ σκληρό για εκείνη που έχασε σε τόσο μικρή ηλικία τη μητέρα της και την αδερφή της και ξεκίνησε μόνη της τα βήματά της σε μία χώρα, όπου δεν ήξερε κανέναν, χωρίς υποστήριξη από φίλους ή οικογένεια. Ταυτόχρονα με συγκινεί διότι ακόμα και μετά από τόσα πολλά χρόνια, δεν ξέχασε και ακόμη ζει με την ελπίδα μια μέρα να τις ξαναδεί και τις δύο.

3.Να σχολιάσεις το παρακάτω απόσπασμα: σελ.207

Αυτό το απόσπασμα, το οποίο είναι για μένα ό,τι πιο συγκινητικό έχω διαβάσει ποτέ, έχει θέμα τον θάνατο του Τίκο και την παράκληση της Αγγελίνας προς τα αγάλματα. Τους λέει να προσέχουν τον Τίκο, να του λένε ιστορίες, να τον νανουρίζουν γιατί εκείνος είναι ακόμα παιδί.

Η παράκληση της Αγγελίνας δείχνει πόσο νοιάζεται και λυπάται για τον χαμό του Τίκο, του πρώτου και μοναδικού αληθινού της φίλου, και ότι θα έκανε τα πάντα ώστε ο Τίκο να είναι ευτυχισμένος, όπου κι αν είναι. Μικρές λέξεις, απλές, που δίνουν νόημα σε τόσο μεγάλες έννοιες με τόσο βαθιά σημασία. Με συγκινεί καθώς το διαβάζω, μου μαθαίνει το νόημα της φιλίας και μου δείχνει τις διαστάσεις που μπορεί να πάρει η αγάπη.

Η ηρωίδα, η Αγγελίνα, μαγεύεται από τα αγάλματα και συνομιλεί, ζει, παίζει και ονειρεύεται μαζί τους. Την ίδια αγάπη για τα αρχαία ελληνικά δημιουργήματα μοιράζεται και ο φίλος της, ο Τίκο. Να φανταστείς ότι κι εσύ, σαν ένας από τους ήρωες του βιβλίου, μιλάς με τα αγάλματα και μοιράζεσαι μαζί τους τις σκέψεις και τις αγωνίες σου. Με ποιο άγαλμα θα συνομιλούσες; Τι θα του έλεγες; Τι θα σου απαντούσε; Ποια θα ήταν η τύχη του; Γράψε λοιπόν έναν φανταστικό διάλογο, τον οποίο μπορείς να τοποθετήσεις σε όποια εποχή επιθυμείς.

Έχω ακούσει πολλές ιστορίες για μαρμάρινους ανθρώπους. Ότι πολλές χιλιετίες πίσω, άνθρωποι έδιναν μορφή στο κρύο και άψυχο μάρμαρο, κάνοντάς το να μοιάζει με άνθρωπο, ζώο αλλά και διάφορα άλλα εξωπραγματικά πλάσματα. Αγάλματα νομίζω λέγονταν, όμως δεν έχω δει ποτέ, πολύ φυσιολογικό αν σκεφτεί κανείς ότι το 3050μ.Χ. τα πάντα σχεδόν είναι ολογράμματα. Όλα αυτά τα "αγάλματα" όπως τα λενε, υπάρχουν μόνο σε πολύ ακριβά μουσεία, στα οποία για να μπεις χρειάζεται να έχεις άδεια από τη διαγαλαξιακή κυβέρνηση.

Είναι τα γενέθλιά μου σήμερα. Δεν ξέρω πώς, αλλά ο μπαμπάς έχει πάρει άδεια από την κυβέρνηση να βγάλει τέσσερα εισιτήρια για το Μεγάλο Μουσείο Αρχαίων Ελληνικών Ευρημάτων. Είχα δει στο ηλεκτρονικό φυλλάδιο ότι μέσα σε αυτό το μουσείο υπήρχαν "αγάλματα", "αγγεία", "προσωπίδες" και πολλά αρχαία ευρήματα από ανασκαφές σε όλο τον Ελλαδικό χώρο. Εγώ δεν ξέρω τι είναι όλα αυτά, αλλά ανυπομονώ να μάθω. Σε λίγη ώρα είμαστε μέσα στο αερόχημα της κυβέρνησης που οδηγεί προς το μουσείο. Σταματάμε στα εκδοτήρια και μας ελέγχουν τα εισιτήρια.

Μπαίνω μέσα στο μουσείο και αντικρίζω μεγάλα, κόκκινα και μαύρα βάζα μέσα σε πεντακάθαρες βιτρίνες. Πλησιάζω ένα και το κοιτάζω. Διαβάζω την ηλεκτρονική πινακίδα "Μελανόμορφο αγγείο της Κλασικής Περιόδου". Χωρίς να μου κινήσει το ενδιαφέρον, προχωρώ μόνη μου στην ίδια αίθουσα, στο βάθος βλέπω χρυσά πρόσωπα ακινητοποιημένα με μάτια θολά και υποθέτω ότι είναι προσωπίδες βασιλιάδων. Αδιαφορώ και για αυτές και μπαίνω στην επόμενη αίθουσα. Είναι γεμάτη με αγάλματα. Τα κοιτάζω με τα μάτια ορθάνοιχτα λες και όταν θα τα κλείσω, θα χαθούν και δε θα τα ξαναδώ. Την προσοχή μου τραβά ένα μικρό αγαλματάκι με μία κάπα που κρατούσε ένα σκυλάκι. Σαν να μου γνέφει κι εγώ πάω κοντά του.

- Γεια σου. Το μικρό αγοράκι με κοιτάζει φιλικά και μου χαμογελά.

-Γεια σου, πως σε λένε; το ρωτώ εγώ κάπως χαμένη. Δεν ήξερα ότι μιλούν τα αγάλματα.

-Κάποιοι με λένε προσφυγάκι, αλλά το πραγματικό μου όνομα είναι Λυκίας. Ήρθα από τη Μικρά Ασία πάρα πολλά χρόνια πριν, αποκρίνεται το αγόρι.

Τότε εγώ θυμάμαι ότι στην ιστορία κάτι μας είχαν αναφέρει για μία Μικρασιατική καταστροφή, αλλά δεν το συγκράτησα.

-Σου άρεσε εκεί, στη Μικρά Ασία εννοώ;

- Δεν θυμάμαι πολλά. Το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι είναι φλόγες, πολλές φλόγες και μετά ένα χέρι με άρπαξε και με έβαλε σε μία βάρκα. Η θάλασσα μπροστά μου έμοιαζε ατελείωτη, όμως έπειτα από λίγες μέρες φτάσαμε σε στεριά . Μετά απο αυτό δε θυμάμαι τίποτα. Κάποιοι με έφεραν εδώ κι όταν άνοιξα τα μάτια μου το πρώτο πράγμα που είδα ήταν τα αγάλματα που βλέπεις κι εσύ. Άργησα να προσαρμοστώ, αλλά με τη βοήθεια των αγαλμάτων έγινα ένα με αυτά. Με τον καιρό συνήθισα να με κοιτούν έκπληκτοι αυτοί οι λίγοι που έρχονταν εδώ.

-Είχες φίλους στη Μικρά Ασία; ρωτώ όλο περιέργεια, με τα μάτια μου καρφωμένα στο μικρό σκυλί στην αγκαλιά του.

-Μόνο τον Τίκο, το σκυλάκι μου. Ήταν δίπλα μου όλη την ώρα, ποτέ δεν με άφησε. Εσύ έχεις φίλους;

- Εγώ δεν πήγα σχολείο, πάντα έκανα μαθήματα μέσω υπολογιστή όπως όλα τα παιδιά στις μέρες μας. Οπότε οι μόνοι φίλοι που έχω είναι διαδικτυακοί.

-Τι είναι ο υπολογιστής; ρωτά όλο περιέργεια το μικρό αγόρι.

-Ο υπολογιστής; Ο υπολογιστής είναι ένα μηχάνημα που σε βοηθά να βρεις πληροφορίες, να ακούς μουσική, να κάνεις εργασίες, να επικοινωνείς με ανθρώπους που βρίσκονται πάρα πολύ μακριά και άλλα πολλά. Ψάχνω μέσα στην τσάντα μου και βρίσκω το τάμπλετ μου.

- Αυτό είναι ένας μικρός υπολογιστής.

- Ωραίο ακούγεται, λέει το μικρό αγόρι ενθουσιασμένο. Μακάρι να μπορούσα κι εγώ να βγω από το μουσείο για λίγο. Έστω για πέντε λεπτά, μόνο για να δω πόσο άλλαξε ο κόσμος...

-Λυπάμαι, αλλά δεν μπορώ να σε βοηθήσω.

-Το ξέρω, μου απαντά το αγόρι, αλλά δείχνει ελαφρώς απογοητευμένο.

- Αλλά μπορώ να σου περιγράψω κάτι από τον έξω κόσμο.

Το μικρό άγαλμα με κοιτάει με λαχτάρα.

-Λοιπόν, αρχίζω εγώ. Διστάζω... Πώς θα περιέγραφα σε ένα παιδί που δεν ήξερε καν τι είναι ο υπολογιστής, έναν κόσμο με ιπτάμενα οχήματα, ρομπότ, τηλεμεταφορείς και ένα σωρό άλλα τεχνολογικά αντικείμενα; Ξεκινώ όμως.

-Λοιπόν, μετακινούμαστε στον αέρα. Όλα τα οχήματα που υπάρχουν, δεν αγγίζουν το έδαφος αλλά πετούν στον αέρα. Τα καταστήματα τα δουλεύουν ρομπότ. Τα ρομπότ είναι μεγάλες ηλεκτρονικές μηχανές, οι οποίες κινούνται από ένα τηλεχειριστήριο, το οποίο χειρίζεται ένας άνθρωπος. Επίσης τα ρομπότ χρησιμοποιούνται στις δουλιές του σπιτιού. Για παράδειγμα ένα ρομπότ μπορεί να μαγειρέψει, να πλύνει ρούχα και πιάτα, να σιδερώσει και γενικότερα να κάνει όλες τις δουλιές του σπιτιού. Υπάρχουν κι άλλα, όμως εσύ δεν θα τα καταλάβεις, οπότε να θυμάσαι αυτά. Καθώς του μιλούσα, του έδειχνα εικόνες από το κάθε τι σε ολογράμματα από το τάμπλετ μου κι εκείνο εντυπωσιαζόταν και χαμογελούσε.

Το αγαλματάκι χαμογελά. Ακούω από κάπου στο βάθος του μουσείου το όνομα μου :

-Νεφέλη, φεύγουμε!

-Έρχομαι μπαμπά!

-Αντίο κοριτσάκι, λέει σιγανά το άγαλμα.

-Αντίο προσφυγάκι.

-Θα τα ξαναπούμε; Ρωτά το αγαλματάκι ανήσυχο.

-Ναι. Στο υπόσχομαι.

Θέλω να το σφίξω στην αγκαλιά μου, αλλά ξέρω ότι απαγορεύεται. Βγαίνω από το μουσείο πολύ χαρούμενη. Θα το ξαναέβλεπα το άγαλμα. Το είχα υποσχεθεί...

